

Palm Beach

FINLAND

ANTTI TUOMAINEN

≡ KNIHA ZLIN

Palm Beach Finland

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Antti Tuomainen
Palm Beach Finland – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

fleet

Palm Beach
FINLAND
ANTTI TUOMAINEN

Palm Beach
FINLAND
ANTTI TUOMAINEN

Přeložila Ema C. Stašová

☰ KNIHA ZLIN

Ahoj, Annu, jsi nejlepší mladší ségra na světě

Poznámka:

*Celý následující text se zakládá na skutečných událostech
a skutečných osobách. Nic jsem si nepřibarvil.*

Ve Finsku je pořád slunečno.

GROUCHO: Tak hurá do práce. Já se jmenuju Spaulding.

CHANDLER: Roscoe W. Chandler.

GROUCHO: Geoffrey T. Spaulding.

CHANDLER: Co znamená to „T.“? Thomas?

GROUCHO: Edgar.

– Bratři Marxové, *Lovci divoké zvěře*

„Nikdo však dosud ještě, jak mním, své neušel zhoubě.“

– Homér, *Odysseia*

I

SNY

Byla to nehoda. Politováníhodný incident. Na vině byl nesoulad mezi tlakem a tahem, zkrátka nedorozumění. Kvůli tomu si jeden člověk zlomil vaz. Znělo to, jako když rupne suché prkno.

Potkali se u cedule. Nejdřív dorazil Kari „Chico“ Korhonen. Usilovně předstíral, že tam vůbec na nikoho nečeká, což bylo neskutečně těžké. Pokoušel se tvářit, že ceduli vidí poprvé v životě, budit dojem, jako by šel zrovinka kolem a zrak tím směrem stočil čirou náhodou. Deset kroků k pláži a pohled doprava:

PALM BEACH FINLAND
It's the hottest beach in Finland

Otočka, jako by na něco zapomněl, deset kroků k městu a pohled doleva:

PALM BEACH FINLAND
It's the hottest beach in Finland

Tu změnu by neváhal přirovnat k nástupu barevné televize. Nový majitel Jorma Leivo totiž stiskl pomyslný obří barevný spínač a během dvou měsíců se z někdejšího rekreačního střediska Kudrna vylíhl Palm Beach Finland. Ze zemitě šedého vejce se na svět prokloval křiklavě zbarvený ptáček s pronikavým hlasem.

Chicovi se ty nové barevné odstíny líbily: tyrkysová, blan-kytně modrá, sladce růžová, světle zelená. Celý rekreační areál, který Leivo navíc i přejmenoval, přímo zářil a oslňoval: budovy na pláži, restaurace, obytné chatky, převlékárny, obchod, půjčovna windsurfingového vybavení, ba i pizzerie. Vše se lesklo pod čerstvým, silným nátěrem. Samotná cedule měřila dvacet na pět metrů a neonovými barvami, bytelnými písmeny i sloganem kolemjdoucím doslova vyrážela dech. Vzhledem k umístění ji nejspíš bylo vidět až v Tallinnu. Písečná pláž byla posetá slunečníky v podobně rozjásaných odstínech, o jejichž účelnosti by se dalo sáhodlouze diskutovat. Zarputilý vítr a ledová voda se totiž postaraly o to, aby lehátka zela nezdolnou prázdnotou. Kromě toho lemovala tuto část pláže nová odvážná výsadba, kolem níž se velmi rád procházel. Palmy. Čerstvě zasazené. Pochopitelně umělohmotné, ale to nevadí.

Život se mu měnil před očima. Právě začínal.

Co jiného to všechno mohlo znamenat?

A co jiného čekat od setkání s Jormou Leivem?

Přimhuřme oko nad tím, že se seznámili, zrovna když se Chico dopouštěl drobné krádeže. To byl jen takový drobný přešlap. Sledoval tenkrát jednu vypasenou dámu, která se kachním krokem kolébala k vodě, cestou jí zašmátral v kabelce a uzmul několik stravenek, načež se vrátil ke stanovišti pobřežní hlídky, kde si na něj počkal Leivo. Nevěnoval velkou pozornost plavčíkově blekotání o náhlé a nečekané finanční krizi a úskalích sezónního nárůstu cen, s nímž se místní každoročně potýkají, a místo toho vypálil, že on, tedy Leivo, by měl pro samozvaného muže činu, jako je Chico, dobré využi-

tí. A když posléze zmínil, že bude-li se osoba jeho formátu dál honit za drobáky, protečou mu mezi prsty velké prachy, rozhodl se Chico popadnout příležitost za pačesy. O tom, jestli člověk prorazí, rozhodují maličkosti, to si uvědomoval. Životopisy měl načtené, věděl, jak uspěl Eric Clapton i Bruce Springsteen.

„Promiň.“

Chico se otočil. Robin s těmi svými hnědými kukadly.

„Za co se omlouváš?“

Robin si ho prohlížel. Celou hlavu mu pokrýval jednoduše milimetrový koberec téměř černé barvy. Nešlo určit, kde začínají vousy, kde končí vlasy a kde přesně má obličej. A zrovna tak byste určitě neuhodli, že Robin pracuje jako kuchař a dělá ve světle modré plážové restauraci – kdysi Na Hrázi, dnes Beverly Hills Dining.

„Říkal jsem si, že bude v pohodě, když dorazím o něco pozdějc, přece jsme se tu měli potkat jakože náhodou a dělat, že se neznáme. Napadlo mě, že se ti na oko omluvím a zeptám se, kolik je hodin.“

„Ale vždyť ty víš, že jdeš pozdě, tak přece taky musíš vědět, kolik je,“ namítl Chico. „Navíc se známe. A Leivo jasně říkal, že je tohle setkání přísně tajné, takže hlavně nenápadně, přesně, jak šéf chtěl.“

Robin se rozhlédl nejdřív po pláži a pak směrem k městu.

„Já nikoho nevidím. A nikdo nevidí mě. Takže můžem vyrazit.“

Robin sice není ten typ žokeje, co udrží obě pŕlky v sedle, ale jinak je na něj spoleh, pomyslel si Chico. Kromě toho se kamarádili odmala. A když někoho znáte celý život, máte ho přece prokouknutého, no ne? Za sedm minut bude sedm, sraz s Leivem byl na spadnutí.

Díky svému účesu a očím připomínal Jorma Leivo šíleného vědce z filmů: temeno měl holé, po stranách se mu vlnily světlé

vlasý, které trčely jak nahoru, tak do stran, a modré oči planuly s intenzitou, již nikdo nedokázal dlouho čelit. Jinak ovšem vypadal jako ze žurnálu z dob Chicova dětství. Na sobě měl sněhobílé sako s naducanými ramenními vycpávkami a pod ním řvavě růžovou košili. Potil se jak dveře od chlíva a hovořil chraplavým, ale přitom medovým hlasem. Chicovi blesklo hlavou, že šéf působí světově a sálá z něj podnikatelský duch. Vypadalo to slibně.

„Nejde vlastně o nic moc velkého,“ pronesl Jorma Leivo a na střídačku si je prohlížel. „Rozflákat okno, převrátit sud na dešťovku, podpálit kůlnu, šlohnout kolo, nachcat do poštovní schránky. Buďte kreativní. Prostě různé maličkosti, pokud možno denně. A bylo by fajn to stupňovat. Podstatu chápete, ne? Jde zkrátka o strmou křivku. A aby furt narůstala.“

Chico vyčkával.

„Chci, aby na mě vilu i s pozemkem do měsíce přepsala,“ pokračoval Leivo. „Čím rychleji, tím líp. Nejdýl za měsíc. Začínáte ode dneška. Dotazy?“

Chico se snažil budít dojem, že se podobných debat účastní v jednom kuse. Co nejležerněji se opřel a přehodil si pravou nohu přes levou.

„V branži se vyznáme, jsme profíci...“ spustil, ale dál se nedostal, protože mu Leivo skočil do řeči.

„V jaké branži?“ zeptal se.

Chico si šéfa přeměřil. Škoda že se nedostal dál. Odpověď měl připravenou až na tu následující otázku. Kdežto teď...

„To je tajná informace,“ uslyšel najednou Chico. Robin promluvil. Hovořil tak, jak měl ve zvyku: jako by se v jeho nitru roztočila páska s náhodně nahranými zvuky. Leivo ho sjel pohledem a opřel se. Asi by se nejradši zeptal, jak to kuchtík myslí. Ale to se nesmí stát: radši honem strhnout volant, jinak se nákladák zřítí z útesu.

„A jakou finanční kompenzaci od vás za uvedené služby můžeme očekávat?“ zeptal se Chico.

Leivo se otočil zpátky k němu.

„Od vás?“

„Rozhod jsem se ti vykat, když už seš jednou náš šéf.“

„Ale teď mi zas tykáš.“

Chico se zamyslel.

„Když někomu vykáš, těžko se s ním mluví o tykání,“ vyhrkl a hned svých slov zalitoval. „Zřejmě to platí i naopak.“

Leivo se zapřel dlaněmi o stůl. Uvolnil a zase sevřel ruce v pěst.

„Ale tohle není ofiko. Šéfuju vám, jen když seš tu jako plavčík,“ vysvětlil Leivo a podíval se nejdřív na Chica a pak na Robina. „A ty jako kuchař. Ještě jednou zdůrazňuju, že tohle v popisu práce nemáte.“

Chico ucítil na zdech čerstvý nátěr. Pastelově růžová místnost se na okamžik pohroužila do hlubokého ticha.

„Zaplatím vám až za odvedenou práci,“ prohlásil Leivo. „Odměna bude pět tisíc eur.“

Chico si poposedl, prohodil zkřížené nohy. Doufal ve dvě věci. Zaprvé, že na sobě nedá znát, jak s ním ta suma zacloumala – protože zacloumala, a dost –, a zadruhé, že Robin bude držet klapačku.

Takže ho ta čtyřicítka nakonec nepřeválčuje. Stihne to. Teď je mu devětatřicet, ale po tom už může být každému putna. Protože příští rok se do toho opře. Eriku Claptonovi bylo sedmdesát, B. B. King vystupoval i v sedmaosmdesáti. Debutové album vydá příští rok, pak přijdou klubové koncerty, sportovní haly, zimní stadiony, stánky s tričky. S Claptonem srovná krok nejpozději do padesátin – a oslaví je s potetovanou Anglánkou s naolejovanými ňadry.

„To by asi šlo,“ prohlásil.

„Tu částku si samozřejmě rozdělíte,“ upřesnil Leivo. „Je to konečná suma.“

„Pět tisíc děleno dvěma rovná se dva tisíce pět set,“ zahalasil Robin.

Za dva a půl litru nového Les Paula na míru nepořídíš, uvědomil si Chico. Ani ten model, na který onehdy drnkal v hudebninách, ten, po kterém tak prahl.

„Jak si to mezi sebou rozdělíte, už je váš problém,“ opáčil Leivo. „Doufám, že si rozumíme, to je v tuhle chvíli klíčové. Tenhle rozhovor se nekonal, prostě nebyl. V životě jste neudělali nic z toho, co se chystáte udělat. A já už o tom nechci slyšet ani slovo. Nic jsem vám nezaplátil, nikdy jste ode mě nedostali ani cent. Tímto prohlašuju naši schůzi za skončenou.“

Leivo vstal. Na rozdíl od Chica. Šéf se na něj zadíval a v jeho pohledu byla špetka netrpělivosti.

„Nějaké nejasnosti?“

„Neplatí se v takových situacích předem?“ nadhodil Chico.

„Vždyť ještě nemáte výsledky.“

Chico střelil pohledem po Robinovi. Ten zaujatě zkoumal svá kolena. Aspoň že ještě nezvedl zadek.

„Záloha je taková jako pojistka,“ vyhrkl Chico a byl na sebe náležitě hrdý.

Leivo chvíli mlčel. Pak vytáhl z náprsní kapsy peněženku.

„A jak vysokou by sis tu zálohu představoval?“

Chico se snažil nedat najevo, jaký je to nezvyk, že najednou s někým řeší takhle astronomické sumy.

„Pět set,“ pronesl. „Na osobu.“

„Dobrá,“ opáčil Leivo, a zrovna když Chica zaplavilo vítězoslavné veselí, dodal: „Dostanete každý stovku. Vyřešeno.“

Pak oddělil z tlustého svazku svrchní padesátieurovku a posunul je Chicovi po stole. Ten zareagoval bezmyšlenkovitě. Nadskočil a peníze shrábl. Až pak mu došlo, jak ho pouhý pohled na to jmění vykolejil. Tak už to holt s prašulemi měl. S tím se nedalo nic dělat.

Bankovky mu připadaly lehce navlhlé.

Zmíněná vila se majestátně tyčila na cípu nádherného poloostrova. Po obou stranách se táhla půvabná písečná pláž

a při pohledu z pevniny se celý výběžek i s pláží stácel doleva a pozvolna přecházel v široký hluboký les. Na jeho druhé straně, která odsud ovšem nebyla vidět, zase začínalo rekreační středisko, tedy rezort Palm Beach Finland. Chico věděl, že odkup lesa už měl Jorma Leivo dohodnutý. Leželi s Robinem na břiše pod borovicemi a soustředěně vilu pozorovali. Už se pomalu stmívalo.

„Co má Leivo proti Olivii?“ zašeptal Robin.

„Nejspíš nic,“ odpověděl šeptem Chico.

„Tak proč chce, abysme jí nachcali do schránky?“

„Do schránky jí chcát nebudeme.“

„Tak co teda?“

K odpovědi se Chico nedostal. Ve spodním patře se totiž rozsvítilo.

Olivia se vrátila domů. Tedy přesněji řečeno sem přijela už před několika měsíci, hned po otcově smrti. Toho skolil silný srdeční záchvat, když pádloval na kajaku, a vítr ho pak zanesl k dětskému brouzdališti, kde místní omladinu poděsila jeho nepřirozeně zkroucená poloha, věčný úsměv ztuhlý na rtech a vztyčené pádlo v rukou. Někdo ho tak vyfotil a snímek doputoval až k Chicovi. Hned následujícího dne po otcově smrti se do rodného města vrátila Olivia Koskiová, přijela bůhvíodkud, úplně sama a rozhodla se zůstat. Sama samotinká.

A teď ta rozsvícená okna, čísi stín na stěně.

Chico se do ničeho nepouštěl po hlavě, rád plánoval předem. Zvedl tedy ze země poctivý šutrák a ukázal ho Robinovi. Ten pochopil, co se po něm chce, a taky si jeden opatřil. Chico mu následně vyložil svůj plán, starý jako lidstvo samo: přiběhnou na dostřel, mrští šutrem a vemou roha. Až napočítá do tří. Robin vystartoval na dvě, Chico hned za ním. Vyřítili se z lesa před dům a hodili kameny zároveň. Osvětlené okno v přízemí se roztříštilo na kusy. Povedená dvojka už už zahýbala za roh zpátky do lesního příšeří, když vtom se

to ozvalo. Směska jekotu, nářku a pronikavého volání o pomoc. Zarazili se v zákrytu za domem, ztuhli tam jako solné sloupy. A znova to naříkání.

„Měli jsme jí radši nachcat do té schránky,“ zašeptal Robin. „Nikdo by se nezranil a aspoň by byla sranda.“

Chico horečně přemítal. Tohle v plánu nebylo.

„Měli bysme...“ nakouzl, ale nevěděl, jak pokračovat. Něco by udělat měli. Cokoli. „Měli bysme zkontrolovat, jestli se jí něco nestalo.“

Bědování se rozlehlo nanovo. A přidaly se k němu šramot a třískání.

Kumpáni se otočili, potichu se proplížili kolem domu na verandu, vystoupali po schodech a otevřeli dveře. Pohovky na verandě působily útulně a opuštěně. Hluk k nim doléhal odkudsi z domu. Chico vešel jako první, Robin mu byl v patách.

Vnitřní skleněné dveře přitom zaskřípaly. Chico sebou trhl a zatnul zuby. Zastavil se a ucítil těsně za sebou Robina. Napravo se svítilo, nacházel se tam klasický kuchyňský nábytek a kredenc. Zaposlouchal se, ale nic neslyšel. Žádné hlasy, lomoz ani práskání. A tak se zase pohnul, vydal se ke dveřím, překročil práh a nahlédl dovnitř.

Dlažba na podlaze, tmavě dřevěná kuchyňská linka, příborníky, rozbité okno. A taky krev. Krev a střepy. Všude kolem. Krvavá kaluž tamhle u okna. Stříkance a cákance, kam se podíváš. Na bílých dveřích lednice tlustá červená čára. A krvavá stopa, která vedla...

Až k nim.

Chico dostal ránu ručním mixérem. Teď to s ním sekne, uvědomil si, snažil se udržet na nohou, ale ty mu najednou šly šejdrem, takže se prudce zakymácel.

Jak se řítit naznak, viděl kolem sebe jasně, ale pak zas všechno potemnělo, jako sled nesouvislých obrázků: tmavé dlouhé vlasy, zakrvácený obličej, Oliviino štíhlé tělo v tmavých

džínách a černém roláku, bílou plastovou skořápku ručního mixéru, která odrážela kuchyňské stropní svítidlo.

Sotva se rozplácl na zemi, uviděl, jak si to do kuchyně šine Robin, aby tam nakoukl stejně jako před chvílí on a taky schytl zásah mixérem, pro změnu do hlavy, načež padl na kolena přímo na práh, jako by žádonil o povolení ke vstupu do místnosti.

Chicův zmatek vystřídalo rozhořčení: tak oni se strachují, ženou se zkontrolovat, jestli je madam v pořádku, a sklídí za to nakládačku podělaným kuchyňským spotřebičem. Vtom uslyšel kroky, vytušil, kolik uhodilo, ale na nic se nezmohl. Ještě pořád se mu před očima dělaly mžitky, takže nic neviděl. Zásah mixérem neměl daleko k napadení medvědem: bolelo to jako čert a úplně ho to omráčilo.

„Přišli jsme ti pomoci,“ zasténal Chico.

Ale Olivia ho neposlouchala.

Už se napřahovala. Mixér vystoupal do výšky a prosvištěl vzduchem. Úder Robina neskolil, dál klečel na prahu. Chico měl ucho v jednom ohni a v hlavě mu hučelo jako v úle.

Bylo potřeba uklidnit situaci.

Chico se pevně chytil stolu a vytáhl se nahoru. Temná postava se blížila. Na nic tedy nečekal a vymrštil se. Trefil Olivii do stehén, takže ztratila balanc. Zařval na Robina, ať ji kouká chytit. Přistáli společně kousek od něj a kumpán provedl výpad. Mixér jí vyletěl z rukou.

Přistála na břiše. Chico ji popadl za nohy, hlavu sevřel v podpaží Robin. Chico ho instruoval. Přešli do kleku. Žena byla lehounká jako pírkó. Aspoň k něčemu ta Robinova neústupnost je, drží teď jako buldok.

Chico přispěchal s plánem, toho večera už třetím: vynešou ženu před dům na čerstvý vzduch, tam vše prodiskutují a dohodnou se, co a jak. Výměnu skla jí klidně uhradí. Jejich odměna to bez problémů pokryje. Představa odškodnění se samozřejmě zcela rozcházela s původními záměry jejich šéfa, ale to vem ďas.

Křikl tedy na Robina, že nemá smysl utíkat, ona už je pře-
ce poznala. Vypadalo to, že kumpán smyslu jeho slov rozumí.

Roztřeseně se postavili na nohy. Tělo se mezi nimi zmítalo, ohánělo a šilo sebou. Chico zaujal pevnější postoj a zařval na Robina, ať pořádně drží, že ji vezmou ven.

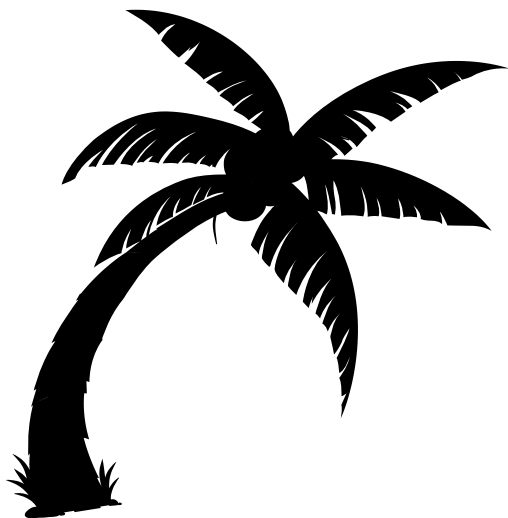
Kamarád přikývl, otočil se, aby na tělo lépe dosáhl. Chico se zařídil stejně. Přenesl váhu na druhou nohu, zaburácel *ted'* a zatnul svaly. Kaluž krve, v níž se předtím válela Olivia a teď do ní šlápl on svými adidaskami, byla čerstvá a kluzká. Noha se mu smekla. Klopýtl dozadu a bezděky zesílil stisk. Ve stejnou chvíli zabral Robin ke dveřím, pod paží přitom dál třímал její hlavu.

Zapraskalo to, jako by ruplo suché prkno. Oliviiino tělo ochablo. Robin ho dál táhl za hlavu ke dveřím. Chico držel ženu za nohy a válel se v louži krve. Honem na kumpána zahulákal, ať toho okamžitě nechá a pustí ji. I on sám uvolnil sevření. Olivia se skácela na podlahu.

Chico se vyhoupl na všechny čtyři. Robin stál ve dveřích.
„V tomhle stavu jsem ji ještě neviděl,“ prohlásil Robin.

To Chicovi připadalo nad slunce jasnější. Opatrně docupital ke kamarádovi, odhrnul ženiny dlouhé tmavé vlasy a rukávem trochu otřel krev, aby jí bylo vidět do obličeje. Pleť na úzké tváři měla divně bledou a zvláště napjatou, oko, které upřeně zíralo na vysokou podlahovou lištu, bylo jasně modré, ucho malé a kníry i kozí bradka úzké a černé, jako by je někdo vyšrafoval štětcem.

Pro jednou to Robin trefil. Ani Chico Olivii v tomhle stavu ještě nikdy neviděl. Z prostého důvodu: nebyla to ona.

**ODVA TÝDNY
POZDĚJI**

1.

Kdekdo má pocit, že se rozvodové obtíže a trampoty druhých týkají i jeho samotného, a touží se podělit o vlastní zkušenosti, rozebrat, čím si prošel on sám a jak se z toho vybral.

Pro Jana Nymana představovaly takové situace oříšek: nemohl dotěry natvrdo poslat do háje s tím, že ho to nezajímá (fakt ho to nezajímalo ani trochu), nechápal, z čeho přesně by se měl vybabrávat, a ani nechtěl na Tuulu házet špínu. Právě naopak. Momentálně převzal žezlo jeho nadřízený, který si Nymana dokonce pozval k sobě do kanceláře a už po telefonu do něj překotně, ale důrazně hustil, aby nechodil přes kuchyňku ani kolem svého stolu a vzal to rovnou k němu, takže detektivovi nezbylo, než se zkrátka smířit s osudem.

„Zkusili jsme s Maiju takový týdenní terapeutický kurz,“ vypálil Muurla po nezbytném úvodu, že i on – kdo by to byl řekl – si prošel rozvodem. „Abysme náš vztah zachránili. Kromě nás tam bylo dalších šest párů, co se taky potácely na pokraji rozvodu, a samozřejmě by všichni udělali nejlíp, kdyby práskli do bot a šli rovnou od sebe, místo aby se manželství ještě pokoušeli lepit. Už spolu nedokázali ani čekat na autobus, natož trávit čas kdesi v divočině na táboře pro dospělé a jitřit tam staré rány. Do toho zapadáková to byla

příšerná štreka, my na sebe v autě křičeli čtyři sta dvanáct kilometrů v kuse, a jen co jsme dorazili na místo, ženské do sebe začaly klopit jeden uvítací drink za druhým – prý čaj z čagy, chutná to jak dušený ucho, smrdí jak bolavá noha – a přede všema do detailů rozebíraly svůj sexuální život, jak Jarimu nestál, takže jsem se holt musela tahat s jinýma a líbilo se mi to, a chlapi tam sedí, rudí až za ušima, šoupají nohama a čaga jim stydne. Kurz měl na povel takový měkkota s medovým hláskem, s náma chlapama se odmítal saunovat. Myslel jsem, že si chce zachovat autoritu. Držet si klienty od těla, když nás má analyzovat, přitom celou dobu akorát blbě čuměl a tvářil se, že už nad náma stejně zlomil hůl: rudnul, furt si hryzal rty, pulzovaly mu žíly na spáncích. Když jsme si šli s chlapama zapinkat volejbal, zas měl problém. Někam zalezl a k hřišti ani nepáchl. Pak na mě čtvrtého dne vyšla řada se saunou, a jak jsem si to tam šinul s náručí plnou dobrého, suchého dřeva, zaslechl jsem ze šatny hekání, takže jsem nakoukl dovnitř a vidím tam jednoho z manželů, ne toho impotentního Jariho, ale takového zhýčkaného šampona, rozplácělého na lavici a ten instruktor s medovým hláskem ho brousí zezadu, až se mu nadouvají tváře. Ani košili si nesundal, měl ji zapnutou až ke krku. Odnesl jsem polena zpátky na hromadu, zašel pro Maiju, dal jí pusku na tvář a navrhl, že tu žádost o rozvod podáme rovnou. Domů jsme se vraceli v dobrém rozmaru a vztahy máme dodnes přátelské. A takhle to máš se vším.“

Zdálo se, že si Muurla sumíruje myšlenky. Nymanovi se to nechtělo vůbec komentovat, ani průpovědkou *no jo no*. Vyhlédl ven z okna.

Centrála kriminální policie sídlila ve Vantaa na rozlehlém pozemku a na její jihozápadní zeď, kam byla orientovaná i Muurlaova kancelář ve třetím patře, navazovala obrovská, zcela pustá parcela plná zeleně o velikosti fotbalového hřiště. Byla tak zelená, travnatá a obklopená rozkošnými břízkami, že Nymanovi připomněla letní dovolenou. Na které nebyl.

Navenek však možná budil dojem, že mu léto právě začalo: nové bílé tenisky, ležerní plandavé tmavomodré džíny, červenošedá flanelová košile, několikadenní strniště zdůrazňující doličky na tváři, přerostlé tmavé vlasy ještě mokré ze sprchy a rozcuchané. Takhle vypadal normálně: něco mezi tramským bardem a vytrvalostním běžcem, jak by řekla Tuula. Ani jedno ho ovšem nevystihovalo. Byl nejlepším detektivem tajné jednotky, ale zároveň ho napadlo, že druhá zmíněná charakteristika by mohla souviset s tím, proč tady pořád ještě sedí. Prohlížel si svého nadřízeného, který už se podle všeho vracel do současnosti.

„Složka k případu už je kompletní,“ propletl Muurla prsty a položil ruce na stůl jako při modlitbě, „najdeš ji na síti, tak si ji nastuduj. Ve zkratce: mrtvola na maloměstě, vyšetřování na místní úrovni k ničemu nevedlo, naběhl tam pak i tým kriminální policie, ale taky nic nezjistili. Ten případ je jedna velká záhada.“

Nyman si toho rozložitého muže za rohovým stolem prohlížel. Jeho tvář připomínala starožitnou pohovku s opotřebenou a hrbolatou kůží. Muurla mu šéfoval od doby, co po dlouhých letech strávených u helsinské policie na oddělení násilných trestných činů nastoupil k tajné jednotce. O šéfově osobním životě nic nevěděl, dokonce ani netušil, kolik mu je – tajná jednotka dělala čest svému názvu, všichni zdejší zaměstnanci působili v utajení. Určitě už mu ale táhlo na šedesátku. Pracoval pro něj rád: stačily mu výsledky, do práce samotné detektivům nekecal, nijak se nevměšoval ani neudílel nevyžádané rady. Snad to souviselo s tím, že neměl v tomto ohledu co nabídnout. Ale Nyman tuto možnost odmítal vzít v potaz.

„Určitě v tom ale bude nějaký háček, když to šoupli nám,“ nadhodil Nyman a myslel to jako otázku.

„Usoudili, že v tom má prsty profesionál,“ řekl Muurla. „Aspoň doufám. Pořád tam máme hodně prázdných míst.“

Zatím to vypadá následovně: v domě se objeví chlapík, který tam možná má být, nebo možná nemá, na místo dorazí další zvaní nebo nezvaní hosti, ti se s chlápkem znají, anebo taky ne, a jednájí podle plánu, nebo naopak spontánně, no ale v každém případě máme na konci chlapa s přeraženým vazem. Běžný smrtelník by něco takového nezvládl, natož majitelka domu, která je do toho nejspíš nějak namočená, ale třeba taky ne. K výslechu ji předvolali hned několikrát. Drží se verze, kterou policii odvyprávěla hned napoprvé: přišla domů, všecho bylo vzhůru nohama a na podlaze ležel maník, kterého viděla poprvé v životě. Nic z toho se nedá ověřit. Teda až na to, že majitelka domu neboli ta, co tělo našla, byla v inkriminované době vážně pryč. Jestli ale věděla, co se u ní doma děje, je už jiná otázka. A pokud ano, tak do jaké míry.“

„A vypadá to na profesionála?“

„Přesně tak,“ přitakal Muurla. „Podle soudního lékaře byli dva a věděli, co dělají. Amatér by něco takového nesvedl. Chce to správný postoj, znalosti anatomie, dobré načasování a dokonalou souhru. Nejspíš se vyznají i v bojovém umění – aspoň černý pás, ne žlutý. A ještě něco. Z domu nic neodnesli. Jen se tam vloupali, vyřídili si účty a zmizeli dřív, než dorazila majitelka. No a všecho ostatní už je sporné. V protokolu se objevuje domněnka, že oběť nejdřív někdo brutálně napadl a potom zavraždil značně neobvyklým způsobem, který vyžadoval mimořádné tělesné schopnosti, a nakonec dům na efekt zaneřádl. A ještě něco vyšetřování komplikuje...“

Nyman vyčkával. Muurla se opřel o stůl a pomalu se po loktech posouval kupředu, těžkopádně se tak k detektivovi přiblížil.

„Nejdřív v tom měli krapet zmatek,“ zavrtil se šedýma očima ještě hlouběji do svého podřízeného, který už byl na ten pronikavý pohled zvyklý: takhle se šéf díval na člověka, jehož za okamžik vyšoupne za dveře své kanceláře se zhoła nesplnitelným úkolem. „Z tíšňového volání místní policejní

hlídka vytušila, že v domě ještě něco probíhá. Takže dovnitř vtrhli jako velká voda a s tím týpkem, co měl zlomený vaz, pořádně zatřásl, protože logicky usoudili, že je to nějaký fetiš, co si dal kouzelné houbičky, pak popadl kameny, rozmlátil okna, vloupal se dovnitř, udělal tam bordel a natáhl brka. No prostě klasika. Až na to, že tam ti neohrožení skautíci udělali trochu binec. Dům se navíc zrovna rekonstruuje, takže si dovedeš představit, že se tam lidi střídají jako na běžícím pásu. Zkrátka a dobře, forenzní analýza bojovala se spoustou překážek a vyšetřovalo se spíš postaru, old school, jak by řekl můj syn. Mimochodem, když už je řeč o potomcích... Možná je dobře, že nemáte děti, protože rozvod umí...“

„Kdo jsem?“ skočil mu do řeči Nyman. Měl pocit, že za poslední měsíc si vypočetl dvě stě padesát různých a leckdy dost chabých historek na téma rozvod, které se ani vzdáleně nepodobaly jeho vlastní situaci.

„Jan Kaunisto,“ poklepal Muurla na plastovou obálku na stole, kterou prosvítal finský pas. „Matikář. Na dovolené.“

„Paráda,“ hlesl Nyman a došlo mu, jak suše a lakonicky takhle *paráda* v jeho podání vyzněla. Bez ohledu na tón, který zvolil, ho potěšilo, že si smí ponechat své křestní jméno. To mu sžívání s novou identitou dost ulehčí.

„Na účtě máš měsíční plat a příspěvek na dovolenou,“ řekl Muurla a pootevřel obálku tak, aby bylo vidět pod doklady. „A tady je platební karta. Všecko potřebné si už obstaráš sám, telefon a tak dál. Dotazy?“

„Spousta, ale odpovědi nejspíš najdu v podkladech.“

Muurla mu obálku předal. Podívali se na sebe.

„Chceš si poslechnout moji teorii?“

Nyman mlčel. Šéf si to evidentně vyložil jako dychtivé ano.

„Někoho si nabalila,“ založil si Muurla ruce na prsou, takže vypadal jako obří zámotek na pokraji důchodu. „Ale špatně ho odhadla. Došlo jí, že se ho jen tak nezbaví. Ale ve městě má svoje kontakty. Takže si najala dva ranaře, aby

to pošéfovali. Ti odvedou smluvenou práci a naraří to tak, anebo se o to aspoň pokusí, aby to vypadalo jako vloupání nebo vyřizování účtů.“

„A dál?“ zeptal se Nyman.

„Jak to myslíš?“

„Pokud si zaplatila profíky, jak naznačuješ, tak těch se přece taky úplně snadno nezbavíš. Ti se vracejí a otravujou tak dlouho, dokud tě neoberou o poslední cent. A jakmile z tebe přestanou mít užitek, umlčí tě jednou provždy.“

Muurla se zamyslel.

„Tak to má kliku, že tam budeš ty,“ prohlásil pak. Ještě nad tím chvíli podumal, načež pokynul hlavou, nikoli však Nymanovi, ale čemusi, co viděl jen on sám. „Ta ženská v tom určitě jede. To ona tahá za nitky.“